

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v trestnej veci obžalovaného **Ľ. L. a spol.** pre trestný čin skrátene dane podľa § 148 ods. 1, ods. 3 písm. a/, ods. 5 Tr. zák. v znení účinnom do 31. decembra 2005 a iné na neverejnom zasadnutí 27. februára 2008 v Bratislave prerokoval odvolanie krajského prokurátora proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 20. júna 2003, sp. zn. 3T 37/1998, a rozhodol

t a k t o :

Podľa § 258 ods. 1 písm. b/ Tr. por. (zák. č. 141/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005) prvostupňový rozsudok **s a z r u š u j e** v celom rozsahu.

Na základe § 259 ods. 1 Tr. por. vec **s a v r a c i a** Krajskému súdu v Žiline, aby ju v potrebnom rozsahu znovu **p r e j e d n a l a r o z h o d o l**.

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 20. júna 2003, sp. zn. 3T 37/1998, boli obžalovaní **Ľ. L., J. G., MVDr. J. Š. a J. Č.** podľa § 226 písm. c/ Tr. por. oslobodení spod obžaloby pre skutok právne kvalifikovaný u obžalovaných:

Ľ. L. a J. G.

ako

- trestný čin skrátenia dane podľa § 148 ods. 1, ods. 3 písm. a/, ods. 5 Tr. zák. spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák.,

- trestný čin porušovania predpisov o obehu tovaru v styku s cudzinou podľa § 124 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/ Tr. zák. v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 Tr. zák.,

- trestný čin skrátenia poplatkov a im podobných dávok podľa § 148b Tr. zák. v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 Tr. zák.

MVDr. J. Š.

- pomoc k trestnému činu skrátenia dane podľa § 10 ods. 1 písm. c/, § 148 ods. 1, ods. 3 písm. a/, ods. 5 Tr. zák.,

- pomoc k trestnému činu porušovania predpisov o obehu tovaru v styku s cudzinou podľa § 10 ods. 1 písm. c/, § 124 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/ Tr. zák.,

- pomoc k trestnému činu skrátenia poplatkov a im podobných dávok podľa § 10 ods. 1 písm. c/, § 148b Tr. zák.,

J. Č.

- pomoc k trestnému činu skrátenia dane podľa § 10 ods. 1 písm. c/, § 148 ods. 1, ods. 3 písm. a/, ods. 5 Tr. zák.,

- pomoc k trestnému činu porušovania predpisov o obehu tovaru v styku s cudzinou podľa § 10 ods. 1 písm. c/, § 124 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. b/ Tr. zák.,

- pomoc k trestnému činu skrátenia poplatkov a im podobných dávok podľa § 10 ods. 1 písm. c/, § 148b Tr. zák.,

- trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/ Tr. zák.,

- trestný čin prijímania úplatku podľa § 160 ods. 1, ods. 3 Tr. zák.

ktorého sa mali dopustiť tak, že

dňa 17. februára 1996 v nočných hodinách občan Poľskej republiky J. B. ako vodič nákladného motorového vozidla zn. Scania poľskej ŠPZ: WXF 71-09 s návesom KOU 40-00 previezol cez hraničný prechod Vyšné Nemecké z Ukrajiny na územie Slovenskej republiky náklad 23 600 litrov 96 % - ného liehu, ktorý bol v colných dokladoch označený ako jablčný koncentrát, pričom uvedené doklady zabezpečili Ľ. L. a J. G. a odovzdali mu ich pred colným odbavením podľa predchádzajúcej dohody prostredníctvom MVDr. J. Š. a službukonajúceho príslušníka colnice J. Č., ktorý zároveň umožnil za poskytnutý úplatok vo výške 200 000 Sk prechod vozidla s nákladom colným priestorom bez vykonania colnej kontroly, pričom tovar bol následne prevezený do areálu firmy L., kde bol uskladnený za prítomnosti Ľ. L. a J. G. v priestoroch prenajatých firme G., patriacej i týmto obvineným a neskôr zaistený orgánmi polície; konaním obvinených došlo na úkon štátneho rozpočtu Slovenskej republiky k skráteniu spotrebnej dane z liehu vo výške 5 437 440 Sk, dane z pridanej hodnoty vo výške 1 617 739 Sk, cla v čiastke 721 355 Sk a dovoznej prirážky v sume 79 532 Sk.

Obžalovaní Ľ. L., J. G. a MVDr. J. Š. boli podľa § 226 písm. a/ Tr. por. oslobodení spod obžaloby pre návrh na trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 10 ods. 1 písm. b/, § 158 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 Tr. zák., ktorého sa mali dopustiť na skutkovom základe, že

po vzájomnej dohode v januári 1996 navštívili pracovníka Colnice Čierna nad Tisou – colná pobočka Vyšné Nemecké J. Č., ktorého za ponúknutý úplatok 200 000 Sk prehovorili k tomu, aby bez riadneho colného odbavenia a vykonania colnej kontroly zabezpečil podľa ďalšieho usmernenia prepustenia nákladného motorového vozidla zn. Scania poľskej ŠPZ: WXF 71-09 s návesom z Ukrajiny na územie Slovenskej republiky, čomu J. Č. vyhovel v nočných hodinách dňa 17. februára 1996, kedy prechod uvedeného vozidla, vybaveného fiktívnymi dokumentmi o povahe prevážaného nákladu, na územie Slovenskej republiky umožnil.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolenie krajský prokurátor v Žiline. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky prvostupňový rozsudok zrušil a vec mu vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie. V písomných dôvodoch podaného odvolania uviedol, že krajský súd rozhodol o oslobodení obžalovaných, pre oba skutky obžaloby v dôsledku aplikácie zásady „in dubio pro reo“. Súd uplatnenie tejto zásady oprel o presvedčenie, že obžaloba neunesla dôkazné bremeno a nepredložila dostatok nespochybniteľných dôkazov, ktoré by preukazovali, že obžalovaní spáchali skutok kladený im za vinu, resp. vo vzťahu ku skutku v bode 2/ obžaloby, že tento skutok sa vôbec stal. Odvolateľ vyslovil názor, že takýto výrok súdu nie je správny a je v rozpore so zásadou voľného hodnotenia dôkazov v zmysle ustanovenia § 2 ods. 6 Tr. por.

Dôvody na vyslovenie oslobodzujúceho výroku súd videl najmä v spochybnení zákonnosti výsluchov obžalovaných MVDr. J. Š. a J. Č., ktorí sa v prípravnom konaní k trestnej činnosti priznali a sčasti usvedčovali aj spoluobžalovaných. Nezákonnosť výsluchov oboch obžalovaných videl krajský súd v tom, že im nebola od počiatku poskytnutá možnosť zvoliť si obhajcu a nebola zabezpečená prítomnosť obhajcov pri vykonávaní procesných úkonov. Krajský prokurátor v odvolaní zdôraznil, že obžalovaný J. Č. svoje priznanie uskutočnil za prítomnosti obhajcu, a to tak pri výsluchu pred vyšetrovateľom ako aj pred sudcom rozhodujúcim o návrhu na vzatie obžalovaného do väzby. Obžaloba preto vyslovila názor, že výhrady súdu vyslovené v tejto súvislosti nemajú opodstatnenie tým viac, že pokiaľ by skutočne došlo k porušeniu práv obvinených na obhajobu už v prípravnom konaní, mala byť táto okolnosť dôvodom na vrátenie veci prokurátorovi na došetrenie, argumentácia súdu preto vyznieva nepresvedčivo.

Odvolateľ v odvolaní namietal postup súdu, keď akceptoval zmenené výpovede viacerých svedkov na hlavnom pojednávaní, hoci dôvody, pre ktoré k zmenám v ich výpovediach došlo, nevedeli presvedčivo vysvetliť ani objasniť, resp. uvádzali neakceptovateľné tvrdenia, napr. že vyšetrovateľ do zápisnice o výsluchu písal skutočnosti podľa vlastnej interpretácie, zápisnice nečítali, hoci ich podpísali a pod.

Spochybňovanie listinných dôkazov preukazujúcich spáchanie trestnej činnosti obžalovanými považuje odvolateľ za pochybenie súdu pri hodnotení dôkazov.

Obžaloba nezastáva názor, že použitie zásady „in dubio pro reo“ bolo v konkrétnom prípade dôvodné a správne a zotrváva na presvedčení, že postavenie všetkých obžalovaných pred súd bolo opodstatnené a podopreté vykonanými dôkazmi.

Na základe podaného odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne zistil, že nie je daný dôvod na rozhodnutie podľa § 253 ods. 1 Tr. por. – odvolanie bolo podané osobou oprávnenou a v zákonnej lehote – preto postupom podľa § 254 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov rozsudku, proti ktorým môže odvolateľ podať odvolanie ako aj správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo rozsudku, prihliadajúc pritom i na chyby, ktoré odvolaním vytýkané neboli.

Podľa § 263 ods. 1 písm. b/ Tr. por. odvolací súd vo veci rozhodoval na neverejnom zasadnutí, pretože v konaní súdu prvého stupňa zistil pochybenia, ktoré nebolo možné odstrániť na verejnom zasadnutí.

V úvode je potrebné uviesť, že v posudzovanej veci už Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodoval. Krajský súd v Žiline uznesením z 18. apríla 2000, sp. zn. 3T 37/1998, podľa § 188 ods. 1 písm. e/ Tr. por. vrátil trestnú vec obžalovaného Ľ. L. a spol. prokurátorovi na došetrenie. Dôvodom pre takýto postup súdu bola skutočnosť, že podľa jeho názoru došlo v predmetnej veci k zásadnému porušeniu zákonných práv obvineného na obhajobu. Porušenie zásady práv obvineného na obhajobu videl súd v tom, že obhajca obvineného Ľ. L. napriek tomu, že oznámil vyšetrovateľovi, že sa chce zúčastniť všetkých vyšetrovacích úkonov, nebol vyrozumiený o konaní výsluchov svedkov J. B., S. P. R., A. A. A. a B. S. P. dožiadaným súdom v Poľskej republike. Iné dôvody preukazujúce porušenie zákonných práv na obhajobu obvinených prvostupňový súd v tomto rozhodnutí neuviedol.

Na podklade sťažnosti krajského prokurátora Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 10. septembra 2001, sp. zn. 7 To 8/2001, z dôvodov v uznesení uvedených podľa § 149 ods. 1 písm. b/ Tr. por. prvostupňové uznesenie zrušil a Krajskému súdu v Žiline prikázal, aby o veci znovu konal a rozhodol.

Aj v náväznosti na tieto rozhodnutia oboch súdov je potom tvrdenie krajského súdu v oslobodzujúcom rozsudku o podstatnom porušení jedného zo základných práv trestne stíhanej osoby, a to práva na účinnú obhajobu, prekvapivé a nepresvedčivé.

Prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí spochybnil procesno-právnu hodnotu len výpovedí obžalovaných J. Č. a MVDr. J. Š., aj to len tých výpovedí, v ktorých sa k spáchaniu trestnej činnosti priznali a čiastočne v nich usvedčovali aj spoluobžalovaných, pričom ostatné ich výpovede ako i výpovede obžalovaných, ktorí trestnú činnosť popierali, považoval za získané zákonným spôsobom.

Z obsahu predloženého spisového materiálu vyplýva, že J. Č. bol predvedený za účelom podania vysvetlenia k prípadu nedovoleného dovozu liehu dňa 28. februára 1996 o 12.30 hod. (č.l. 113, I. zv.).

V procesnom postavení obvineného bol tento obžalovaný prvýkrát vypočutý dňa 28. februára 1996, pričom výsluch sa začal o 19.10 hod. Obžalovaný bol okrem iného riadne poučený o tom, že v jeho prípade sú dané dôvody nutnej obhajoby podľa § 36 ods. 3 Tr. por., a teda že od vznesenia obvinenia musí mať obhajcu. Obžalovaný vtedy uviedol, že sám si obhajcu nevolí, pretože žiadneho nepozná. Službukonajúci sudca preto tomuto obžalovanému ustanovil obhajcu JUDr. L. H., s ustanovením ktorého obvinený súhlasil. Tento obhajca sa i zúčastnil výsluchu (č.l. 226 – 230). Obžalovaný Č. sa v tejto výpovedi k trestnej činnosti priznal a popísal i účasť ostatných spoluobžalovaných na skutku ako i spôsob jeho páchania. V závere výpovede vyšetrovateľ umožnil ďalšiemu obhajcovi prítomnému pri výsluchu JUDr. V., aby položil obžalovanému otázku, či to, čo v zápisnici vypovedal, uviedol dobrovoľne a z vlastného rozhodnutia. Obžalovaný Č. uviedol, že výpoveď učinil z vlastného rozhodnutia; v ďalších výpovediach využil svoje právo a odmietol sa k veci vyjadrovať.

Obžalovaný Č. na hlavnom pojednávaní zmenil výpoveď, keď spáchanie žalovanej trestnej činnosti poprel. Zmenu výpovede odôvodnil tým, že to čo je uvedené v zápisnici o jeho výsluchu z 28. februára 1996 nie je pravda, vyšetrovateľ si to napísal sám a on ju len podpísal .

Odvolačný súd sa stotožnil s odvolacou námietkou odvolateľa, že takéto vysvetlenie zásadnej zmeny vo výpovedi obžalovaného je len ťažko možno akceptovať práve vzhľadom na prítomnosť dvoch obhajcov pri výsluchu obžalovaného. Je nepredstaviteľné, aby obhajcovia nenamietali postup vyšetrovateľa, pokiaľ by zápisnicu o výsluchu vtedy obvineného Č. vyhotovil sám a nezachytil v nej len to, čo obvinený vypovedal.

Tvrdenie krajského súdu, že J. Č. bol opakovane nútený, aby sa priznal, že prvýkrát bol vypočúvaný pod psychickým nátlakom (putá na stole a pod.) za prítomnosti svedkov Ing. M. T. a JUDr. J. K. nemá oporu v predložennom spise. Záznam o takejto výpovedi sa v ňom nenachádza a nespomínal ju vo výpovedi ani obžalovaný Č..

Prvou a z hľadiska hodnotenia dôkazov aj právne relevantnou je výpoveď obžalovaného Č. z 28. februára 1996.

Obhajca bol obžalovanému ustanovený neodkladne, keď nastali dôvody nutnej obhajoby a ako bolo tomuto vznesené obvinenie pre trestný čin, ktorého trestná sadzba založila dôvody nutnej obhajoby podľa § 36 ods. 3 Tr. por.

Požiadavka krajského súdu, že obžalovanému mal byť poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby, ide nad rámec nárokov obžalovaného a jeho ustanoveného obhajcu. Ako je už uvedené vyššie, výsluchu obžalovaného Č. sa zúčastnil jeho obhajca JUDr. H. a tiež obhajca obžalovaných G. a L. JUDr. V.. Pokiaľ by požiadali vyšetrovateľa o odloženie výsluchu z tohto dôvodu, iste by im bolo vyšetrovateľom vyhovené ako v prípade obvineného J. G., ktorý dňa 22. februára 1996 odmietol vypovedať s tým, že bude vypovedať až v prítomnosti obhajcu JUDr. V..

Obdobná situácia bola i u MVDr. J. Š.. Z obsahu spisu vyplýva, že bol predvedený 28. februára 1996 o 20.15 hod. za účelom podania vysvetlenia (č.l. 114, I. zv.).

V procesnom postavení obvineného bol prvýkrát vypočutý 29. februára 1996. V prípade tohto obžalovaného v čase jeho prvého výsluchu dôvody nutnej obhajoby neboli dané, avšak bol poučený o jeho práve zvoliť si obhajcu. Obžalovaný uviedol,

že obhajcu si nevolí a obhajovať sa bude sám; sa v tejto výpovedi k žalovanej trestnej činnosti sa priznal. Popísal akú úlohu a za akú finančnú odmenu mal pri dovoze liehu on a v akom rozsahu a akým spôsobom sa na tejto trestnej činnosti podieľali spoluobžalovaní.

Po ukončení výsluchu o 12.15 hod. bol o 12.50 MVDr. J. Š. zadržaný (č.l. 117).

Pri výpovedi pred sudcom, rozhodujúcim o návrhu na vzatie do väzby sa MVDr. J. Š. opäť k trestnej činnosti priznal a objasnil i motív, spočívajúci v tom, že ho lákal ľahký finančný zisk.

Súčasťou tejto výpovede je aj vyjadrenie obžalovaného, že proti postupu polície od jeho zadržania až do jeho predvedenia pred sudcu nemá žiadne výhrady.

Vzatím MVDr. J. Š. do väzby dňa 29. februára 1996 vznikli dôvody nutnej obhajoby, preto opatrením z toho istého dňa mu službukonajúci sudca ustanovil obhajcu JUDr. I. M.. (č.l. 176).

Minimálnosť procesnej hodnoty priznávajúcej výpovede tohto obžalovaného krajský súd oprel o celkovú situáciu, ktorá výsluchu bezprostredne predchádzala, čím mal zrejme na mysli, že tento bol vypočúvaný po eskorte do Žiliny, ktorá musela u neho nesporne vyvolať fyzickú únavu a duševný stres (str. 20 rozsudku krajského súdu). Takéto konštatovanie krajského súdu však opäť nemá oporu v spise a je výlučne jeho domnienkou. Obvinený pri výsluchu, ktorý začal o 10.30 hod., nenamietal, že by sa ho nemohol, alebo nechcel zúčastniť pre únavu. V závere výsluchu uviedol, že to čo vypovedal je pravda, výpoveď uskutočnil z vlastného uváženia a bez akéhokoľvek nátlaku. V tejto súvislosti potom i odôvodnenie zmeny jeho výpovede na hlavnom pojednávaní, že výpoveď z prípravného konania nie je prejavom jeho vôle a vypovedal pod psychickým nátlakom, je málo presvedčivá a neakceptovateľná.

S poukazom na uvedené, výpovede všetkých obžalovaných boli zadovážené zákonným spôsobom a ako také je súd povinný ich hodnotiť jednotlivo, ale i vo vzájomných súvislostiach s ďalšími v konaní produkovanými dôkazmi

Svedkovia A. V., V. K. a P. M. na hlavnom pojednávaní taktiež zmenili výpovede oproti tým, ktoré učinili v prípravnom konaní. Krajský súd bez ďalšieho akceptoval ako vierohodné práve tieto výpovede. Zdôvodnenie zmeny výpovede svedkyne V., že si nepamätá, čo uviedla vo výpovedi pred vyšetrovateľom a nevie sa vyjadriť, či vypovedala pravdu, ešte nespochybňuje, že pravdu vypovedala, naviac keď rovnaké skutočnosti uvádzala i pri konfrontácii s obžalovaným G., pri ktorej bol prítomný i obhajca JUDr. V.. Podobne svedok M. tvrdil, že zápisnicu o svojom výsluchu nečítal, len ju podpísal. Prítomnosť obhajcu JUDr. V. pri tomto výsluchu je iste zárukou, že v zápisnici o výsluchu svedka je uvedené len to, čo tento svedok vypovedal.

Prvostupňový súd v dôvodoch svojho rozhodnutia uvádza, že v súlade s § 2 ods. 6 Tr. por. hodnotil dôkazy podľa svojho presvedčenia, ktoré založil na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstarali orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Na strane 5 až 17 dôvodov napadnutého rozsudku krajský súd konštatuje, čo bolo obsahom výpovedí obžalovaných a vypočutých svedkov v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní. Na stranách 17 a 18 bez akéhokoľvek vlastného hodnotenia dôkazov len vypočítava, o ktoré dôkazy sa opierala obžaloba pri podaní obžaloby a následne na stranách 18 až 21 sa venuje hodnoteniu procesnoprávnej hodnoty priznávajúcich výsluchov obžalovaných Č. a MVDr. Š..

Z uvedeného je zrejmé, že krajský súd nepostupoval dôsledne v zmysle ustanovenia § 2 ods. 6 Tr. por., keď nevyhodnotil všetky dôkazy produkované v rámci konania a tiež nepostupoval dôsledne ani podľa ustanovenia § 125 Tr. por., keď v dôvodoch svojho rozhodnutia neuviedol, akými úvahami sa riadil pri hodnotení aj ostatných dôkazov, ktoré sú súčasťou spisu. Ide najmä o listinné dôkazy, a to doklady o colnom vybavení zásielky liehu na území Ukrajinskej republiky. Tieto listinné dôkazy preukazujú, že 15. februára 1996 bol na colnici v Užhorode vybavený náklad liehu, uložený v prepravných sudoch v počte 124 ks. Lieh bol prepravovaný nákladným motorovým vozidlom s poľskou poznávacou značkou WXF 71-09. Napriek tomu, že náklad bol prepustený cez územie Slovenskej republiky ako jablčný mušt, v prenajatých priestoroch firmy G., ktorej majiteľmi boli obžalovaní G. a L., bol

zaistený lieh v množstve 124 sudov, teda v množstve, ktoré bolo prepravované nákladným motorovým vozidlom. Túto skutočnosť preukazujú listinné dôkazy, a to zápisnice o vykonaní prehliadky iných priestorov alebo pozemkov. Prítomnosť nákladného motorového vozidla v skladoch prenajatých firmou G. zas preukazuje listinný dôkaz – výpis z knihy evidencie vozidiel vpustených v inkriminovanom čase do priestorov skladu. Krajský súd sa týmito listinnými dôkazmi v rámci hodnotenia dôkazov vôbec nezaoberal. Nezaoberal sa ani otázkou posúdenia vierohodnosti výpovede obžalovaného L., ktorý vypovedal, že jeho firma G. prenajaté skladové priestory obratom prenajala firme S., pričom rokoval so zástupcom tejto firmy J. K., hoci tento mal byť v čase ich spoločného rokovania vo výkone trestu. Nezaoberal sa listinným dôkazom preukazujúcim prítomnosť obžalovaných G. a L. v hoteli Družba v Michalovciach, čo korešponduje s výpoveďou spoluobžalovaných Č. a MVDr. Š..

Zásada voľného hodnotenia dôkazov v zmysle ustanovenia § 2 ods. 6 Tr. por. neustanovuje žiadne pravidlá v tom zmysle, že jednotlivé dôkazy by mali rôznu váhu. Nie je správne považovať niektorý druh dôkazu všeobecne za lepší, hodnotnejší ako iné dôkazy a dávať mu pred inými dôkazmi prednosť.

S poukazom na tieto dôvody odvolací súd na podklade podaného odvolania podľa § 258 ods. 1 písm. b/ Tr. por. zrušil prvostupňový rozsudok preto, že sa prvostupňový súd v rozsudku nevyrovnal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Rozsudok krajského súdu trpí chybami spočívajúcimi v tom, že rozsudok nezodpovedá ustanoveniu § 125 Tr. por., je nepreskúmateľný v tej časti, kde sa súd nevyrovnal so všetkými vykonanými dôkazmi a v podstate sa obmedzil iba na spochybnenie priznávajúcich výpovedí obžalovaných Č. a MVDr. Š.. Skutočnosti, ktoré pokladal krajský súd za preukázané, sú v rozpore so správnym hodnotením dôkazov

Na základe § 259 ods. 1 Tr. por. odvolací súd vrátil trestnú vec obžalovaného L. a spol. prvostupňovému súdu s tým, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná

V Bratislave 27. februára 2008

JUDr. Milan L i p o v s k ý , v. r.
predseda senátu

Vypracovala: JUDr. J. Serbová

Za správnosť vyhotovenia:

Kanc! - opíš

- predlož predsedovi senátu na podpis
- predlož vedúcej kancelárie na vyznačenie v reg. 3To
skončené, vypracované uznes
- spis KS Žilina
- 2x GP SR
- 1x zber spis
- 25.2.2008 Dr. Serbová

